

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De ministro Confirmationis, deq; eam suscipietibus,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

baptismi, quæ ob paritatem rationis possunt ad formam Confirmationis accommodari.

14. Notandum est quarto, quod et si in propositis verbis nõ exprimitur sacramentalis vñctiois conditio qua fieri debet in fronte (sicut exprimitur ea, qua fieri debet ad figuram crucis) illam tamen, sicut hanc, esse in praxi necessario seruandam. Quæ necessitas indicatur in cap. Nouissime, De consecr. dist. 5. cum vñctio chrismatismatis, qua ab episcopo inungitur baptizatus, distinguitur tanquam per propriam differentiam, ab ea qua idem inungitur à Presbytero; quod illa fiat in fronte, & hæc in vertice capitis: vnde licet colligere, quod non magis perficeretur hoc sacramentum, si in alia parte vñctio chrismatismatis ab Episcopo fieret, quam si Extrema vñctio à Sacerdote conferretur, inungendo alia membra, quam quæ in Rituali ecclesiastico determinantur. De quibus in sequenti tractatu.

15. Quod attinet ad sacramenti confirmationis accidentia seu ceremonias (de quibus Bella m. in eodem lib. De confirmatione cap. ultimo, & Suarez in sequenti disput. 37.) notandum est quatuor esse, quæ ante collationem confirmationis adhibentur in consecratione chrismatismatis. Prima est, vt benedicatur balsamum per orationes & signum crucis. Secunda, vt benedicatur oleum per orationes & signum crucis. Tertia, vt Episcopus aliquo res habet super ampullam chrismatismatis. Quarta, vt chrisma iam confectum salutetur ab Episcopo & Presbyteris his verbis, Ave sanctum chrisma. Quas ceremonias contra calumnias hæreticorum, defendunt memorati authores. Nobis sufficit esse in Ecclesia passim vñctatas.

16. Octo vero ceremonias esse Bellarm. meminit, quæ præter essentialiam, de qua prius dictum est, in collatione Confirmationis, aut post eam adhibentur. Prima est, vt susceptor seu patrinus addit, de quo nonnulla præscribuntur, quæ videre potest qui volet apud Syluestrum in verbo Confirmatio diuina, in fine: & addere ex D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 10. ad 3. nihil referre siue masculus sit, siue femina qui in confirmatione suscipit, iuxta illud ad Coloss. tertio, In Christo Iesu, non est masculus nec femina. De affinitate spiritali quæ inde contrahi censetur, dicitur suo loco, cum de matrimonio.

Secunda est, vt dicantur ab Episcopo variæ preces super confirmandum, tam ante, quam post sacramenti collationem. Tertia, vt ab Episcopo pax confirmato detur in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti, cuius effectus pax est. Quarta, vt Episcopus confirmatum leuiter manu cadat, vt intelligat se ad ignominiam crucis, & verbera pro Christo sustinenda paratum esse debere. Quinta, vt iugetur frons fascia, ne chrisma distillat: quæ quandiu gestanda sit, indicandum est ex consuetudine recepta, & ex necessitate expectandi donec chrisma exsiccatum sit, iuxta ea quæ Suarez tradit loco cit. sect. 2. condit. 7. Sexta vt ad septem dies non lauetur caput seu frons. Septima vt in sabbatho Paschæ & Pentecostes detur confirmatio sicut & baptisma, cui adiungitur ad perfectionem & gratiæ incrementum. Octaua, vt à ieiunio & expiato à peccatis accipiatur, ex cap. Vt ieiuni: item quæ datur, ex cap. Vt Episcopi De consecr. dist. 5. In quibus tamen duabus postremis conditionibus postea facta est mutatio; in priore quidem quoad tempus: in posteriore vero quoad ieiunium, quemad. notat D. Tho. 3. p. q. 72. art. 12. ad 1. & c. Addens ad tertium, congruum tempus conficiendi chrismatismatis esse diem Comæ Domini. De quare plura Suarez in citata disput. 37. sect. 1. in quinta ceremonia: sicut & de oleo ac vase, in quo confici debet: quem confecturo relinquemus videndum.

Obiter autem monendum occurrit, quo tempore conficitur chrisma, Parochos debere ad illud sibi comparandum mittere, ex cap. Omni tempore De consecr. distinct. 4. nec ipsos posse vt alio in sua Ecclesia, quam consecrato à proprio Episcopo loci, ex cap.

Presbyteri eadem dist. distinct.

CAPVT IV.

De ministro confirmationis: deque eam suscipientibus.

SUMMARIUM.

- 17 Ordinarius confirmationis minister est Episcopus consecratus.
18 Extraordinarius ex commissione Papæ, potest esse Sacerdos.
19 Nulli non Sacerdoti potest tale ministerium committi.
20 Quicumque Episcopus est minister sufficiens ad validitatem huius sacramenti.
21 Quando contingat Episcopum peccare respectu istius ministerij sui.
22 Omnis baptizatus capax est suscipienda Confirmationis, ante baptismum vero susceptum, nullus.
23 Quo tempore Confirmationem pueris baptizatis conferri conueniens sit.
24 Nullus ordo, immo nec prima tonsura, suscipi debet ante confirmationem, etiamsi contra facere, non sit mortale de se.

De ministro confirmationis satis fuisse Suarez, disput. 36. Quid tenendum sit aliquot propositionibus indicabimus.

Prima est: Ordinariū ministrum confirmationis esse Episcopum consecratum. Pro qua varios auctores refert Greg. à Valent. to. 4. disput. 5. quest. 2. puncto 1. eamque late aduersus hæreticos propugnat Bellarm. lib. De confirm. cap. 12. & variis auctoritatibus atq; rationibus stabilit Suarez loco cit. sect. 1. Sed sufficit nobis quod sit tenenda tanquam de fide, vt pote quæ definita est in Concilio Florentino in instruct. Armenorum, & in Concil. Trident. sess. 7. De confirm. can. 3. & sess. 23. cap. 4. & can. 7. Quibus adde canones qui habentur, De consecr. dist. 5. in principio. Adde & Ecclesiæ consuetudinem receptam, iam inde à temporibus Apostolorum, vt colligitur ex cap. 8. & 19. Actuum, vbi leguntur Apostolos confirmasse ab aliis baptizatos. Quod fecisse tanquam Episcopos communis Ecclesiæ consuetudo interpretata est. Quæ de re Suarez pluribus in citata disput. 36. sect. 1. dicto 2.

Secunda proposito est: Possesse simplicem Sacerdotem hoc sacramentum ministrare ex commissione Papæ. Hæc quoque vt certa tenenda est per decretum Concilij Florent. in citata instruct. Armenorum: quo Episcopus ita statuitur huius sacramenti minister, vt simul approbetur, quod aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & vrgente admodum causa, simplex Sacerdos chrismate per Episcopum confecto, ministrat hoc ipsum confirmationis sacramentum. Cuius dispensationis exemplum habetur ex D. Gregorio in cap. Peruenit dist. 95. De quo late Suarez in sequenti sect. 2. Satis erit notare quod habet Greg. à Valent. loco cit. vtrūque esse ex institutione diuina; & vt Episcopus sit huius sacramenti minister ordinarius, ac in potestate propinqua per Episcopalem consecrationem suam: & vt Presbyter per characterem & ordinem suum sacerdotalem, sit extraordinarius minister, ac in potentia tantum remota: vt pote qui requirit dispensari secum à Summo Pontifice ex plenitudine suæ potestatis, ob necessitatem; cui Christus instituens hoc sacramentum, voluerit esse consultum. Quandoquidem conueniens fuit, vt in absentia Episcopi, fideles non carerent omni commoditate obtinendi istud sacramentum, & habendi sufficientem illius ministrum. Ad quod facit quod certum sit, ratione necessitatis ex Christi institutione, ministros baptismi dari non tantum ordinarios, sed etiam extraordinarios aliquos pro casu necessitatis, etiam laicos. Vnde sicut aliqui horum, in tali casu baptizans, non agit contra, sed secundum diuinam institutionem: ita nec simplex Sacerdos in simili casu ex dispensatione Papæ conferens confirmationem, prætergreditur Christi institutionem, sed illam exequitur, vt bene ait Gregor. à Valent. subiungens aliquos contrarios errores, post Sotum in 4. distinct. 7. quæ per vnicam art. 11. qui eos bene refert.

Tertia propositio est: Nulli clerico, neq; laico posse hoc ministerium committi, præterquam Sacerdoti: nec ab alio, quam à Summo Pontifice ex causa rationabili. Hæc

ex D. Thoma approbatam ab alijs, tradit & abunde confirmat Suarez in *tr. scilicet. 2.* Sufficit fundamentum illius attigisse. Nempe, quod in ijs quae sunt iuris diuini, absolute & simpliciter dispensari non possit, nisi iuxta modum & mensuram ipsomet iure diuino statutam & concessam. Ius autem ministrandi hoc sacramentum, sit diuinum; lege ordinaria concessum solis Episcopis. Pro quo post Innocentium in cap. vnicio De sacra unctione §. penultimo, Concilium Florent. loco cit. in argumentum adfert, quod de solis Apostolis (quorum vicem tenent E. & pi) legatur Actuum 8. & 19. quod per manus impositionem Spiritum sanctum darentur; atque loco illius impositionis manus, Confirmatio datur in Ecclesia. Ex alterius vero commissione, quam Summi Pontificis; vel alteri, quam Sacerdoti facta: tale ius concedi posse Christi institutione, nulla traditio vel usus communis Ecclesiae ostendit. Vnde non videtur esse asserendum, praefertim cum constet, quod si alius quam Episcopus absque Papae commissione confirmaret, sacramentum sit nullum, ex cap. Manus, De consecr. distinct. 5. & cap. Quanto, De consuetudine.

Quarta propositio est: Quemcumque Episcopum vere consecratum, sufficientem ministrum esse huius sacramenti, etiam si haereticus sit, excommunicatus, aut degradatus: ita ut Ecclesia nequeat facere, quin sacramentum Confirmationis, ab eo datum sub debita materia & forma, ac intentione, sit validum, etiam si peccet illud ministrando. Hanc quoque late persequitur Suarez in *ead. disput. 36. scilicet. 2.* Sed nobis quoque sufficit fundamentum attigisse: nempe, quod Episcopus institutione Christi sit ordinarius huius sacramenti minister: neque ex eo quod haereticus sit, aut aliter ab Ecclesia praecisus, desinat vere Episcopus esse, cum Episcopalis consecratio de leuibus non sit; sicut nec est iterabilis. Consequenter ergo erit de se verus Confirmationis minister, tanquam non priuatus ordine neque caractere, sed solum vsu illius legitimo.

Ceterum cum ad pastorem, quam Episcopus debet gerere curam ouium suarum, spectet huius sacramenti diligens administratio (propter necessitatem scilicet, qua ex cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. in hoc mundo victurus tota aetate inter inuisibiles hostes, & pericula gradendum est) mortaliter peccat Episcopus ille qui multo tempore negligenter talem administrationem omittit, ex *Angelo in verbo Confirmationis sacramentum §. 1. & Sylu. in verbo Confirmatio diuina, quest. 2.* Quod pariter dicendum est de ministrante indigne: siue per omissionem aliquam substantialium culpabilem, siue per notabilem irreuerentiam, qua administrat sine interiori dispositione, & sanctitate debita; aut non seruata circumstantiarum solemnitate, requisita ad tantum sacramentum. Quod etsi non est ad salutem absolute necessarium sicut baptismus, est tamen dignitate maius illo, magisque venerandum, ex cap. De his, De consecr. dist. 5. Adde etiam, quod ex Palud. & Sylu. habet Suarez in *su. disp. 38.* peccare quoque grauius, confirmantem in sua dioecesi eos qui sunt alieni, aut in aliena dioecesi illos qui sunt sui, nisi ad id acceperit facultatem: quia illegitima esset talis administratio huius sacramenti, & dissidiorum fomes, ideoque graue peccatum. Propter quod tamen non incurret ipso iure censuram, aut irregularitatem aliquam: quia id non inuenitur in iure expressum.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De suscipientibus Confirmationem.

DE his etiam quid sit tenendum, aliquot propositionibus declarabimus.

Prima est: Omnem hominem baptizatum capace esse Confirmationis. Hae patet ex cap. Omnes fideles. De consecr. dist. 5. Et confirmatur, quia omnes baptizati adscripti sunt militiae Christi: in qua ad pugnam opus habet roborate ipsos Spiritus sancti gratia, a Christo sine determinatione certarum personarum, fidelibus suis promissa. Quae gratia est sit effectus huius sacramenti: si uidem capaces erunt omnes baptizati, seu adulti, seu infantes, seu viri, seu foeminae, seu sani, seu aegri, & sic de ceteris. Nec obstat quod aliqui ex

baptizatis non sunt apti ad talia pugna, ut infantes, & auctores, qui expertes sunt rationis. Nam etiam ipsi apti sunt ut armentur ad pugnam, & ut per characterem consignentur in milites Christi: atque ut perfectionem, seu augmentum gratiae habitualis recipiant: quod quidem est ipsos capaces esse huius sacramenti, ac effectus illius. Quo effectu ipsos fraudari non est consentaneum: ut nec constitutos in articulo mortis. Videri potest Suarez *disput. 35. scilicet. 2.*

Secunda propositio est: Baptismo catenem non esse capace Confirmationis. Hanc auctoritatibus & rationibus probat Suarez, in *eadem disput. scilicet. 1.* Satis nobis est, quod baptismus sit in aua aliorum sacramentorum: ita ut nemo sit eorum capax, nisi baptizatus. Sic enim Ordo collaris ante baptismum non est sacramentum, ex cap. 1. & ult. De presbyt. non baptizato. Aceddit quod iuxta ante dicta Confirmatio perficiat baptizatum: & per consequens, illum praesupponat ut perfectibilem.

Tertia propositio est: Non expedire pueros confirmari ante usum rationis. Ratio est: quia hoc sacramentum non fuit institutum tanquam necessarium ad salutem: sed ad conferendum robur in pugna aduersus hostes, quibus in baptismo abrenunciamus: mundum, inquam carnem, & daemone: cuius pugna, ut iam diximus, homines ante usum rationis non sunt capaces. Et sic consuetudo obtinuit, ut ante eundem usum confirmatio non conferatur. Id quod ceremonia illa exigit, qua Episcopus confirmatum leuiter caedit, ut intelligat se ignominiam & tormenta pro Christo pati debere: nihil enim tale intingere potest, qui nondum habet rationis usum.

Si queras in qua ergo aetate debeat puero sacramentum hoc conferri? Aliqui respondent, exigendam esse aetatem duodecim annorum: alij vero septem annorum. Vtrosque commemorat Suarez in *sequenti scilicet. 2.* Posteriorum autem, qui plures sunt & nobiliores, responso praeferenda videtur: tum ob rationes quas idem Author adfert, tum quia in eadem aetate septem annorum, dari potest prima tonsura, ut per aliquot iura tradit glossa ad cap. vltimum verbo infanti, De temporibus ordinat. in 6. Tunc quia illucescente rationis usu, expedit non multum differre hoc sacramentum, sed puerum innocente perueniri tanto auxilio, antequam grauius peccare incipiat. Quamquam, ut addit Suarez, ob aliquam grauem causam conueniens esse posset, ut vel tempus illud anteuertetur, vel aliud longius expectaretur, quod relinquatur prudentis arbitrio.

Quarta propositio est: Neminem debere vllum ordinem: immo nec primam tonsuram suscipere, qui non sit confirmatus. Haec habetur ex Concilio Trid. sess. 23. cap. 4. De reformatione. Quamquam ex Soto in *4. dist. 7. quest. vltima art. 8. proposit. 3. & dist. 24. quest. 1. art. 4. sub finem*, & Nauar. in *Enchir. cap. 22. nu. 9.* qui secus faceret non peccaret mortaliter, quia nec Concilium ipsum Trident. in prohibet sub alia censura, aut alia forma quae obligationem ad mortale indicet: solumque est indecentia quaedam: neque omisio Confirmationis secluso contemptu, ut postea dicitur, peccatum est de se mortale.

CAPVT V.

De precepto suscipiendi Confirmationem.

SVM MARI VM.

- 25 Magna quidem varietas est opinionum de difficultate, An suscipio Confirmationis sit in precepto: sed non esse, probabiliter teneri potest.
- 26 Obiectiones in contrarium cum solutionibus.
- 27 Quatenus peccetur omissione Confirmationis.

MAGNA controuersia est inter Doctores, num fidelibus baptizatis impositum sit siue a Christo, siue ab Ecclesia praecipuum suscipiendi Confirmationis sacramentum. De qua Suarez *disput. 38. scilicet. 1.* refert quatuor sententias diuersas, ac bene illas ponderans amplectitur eam quae negat esse tale aliquod praecipuum, quia nullum habetur, non modo ex Scriptura sacra, sed nec ex traditione. Nam quod Sancti Patres aiunt sacramentum hoc requiri ad plenitudinem

NAL
SIS
Pan.